

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + **Make non-commercial use of the files** We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + **Refrain from automated querying** Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + **Maintain attribution** The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + **Keep it legal** Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com>

ML

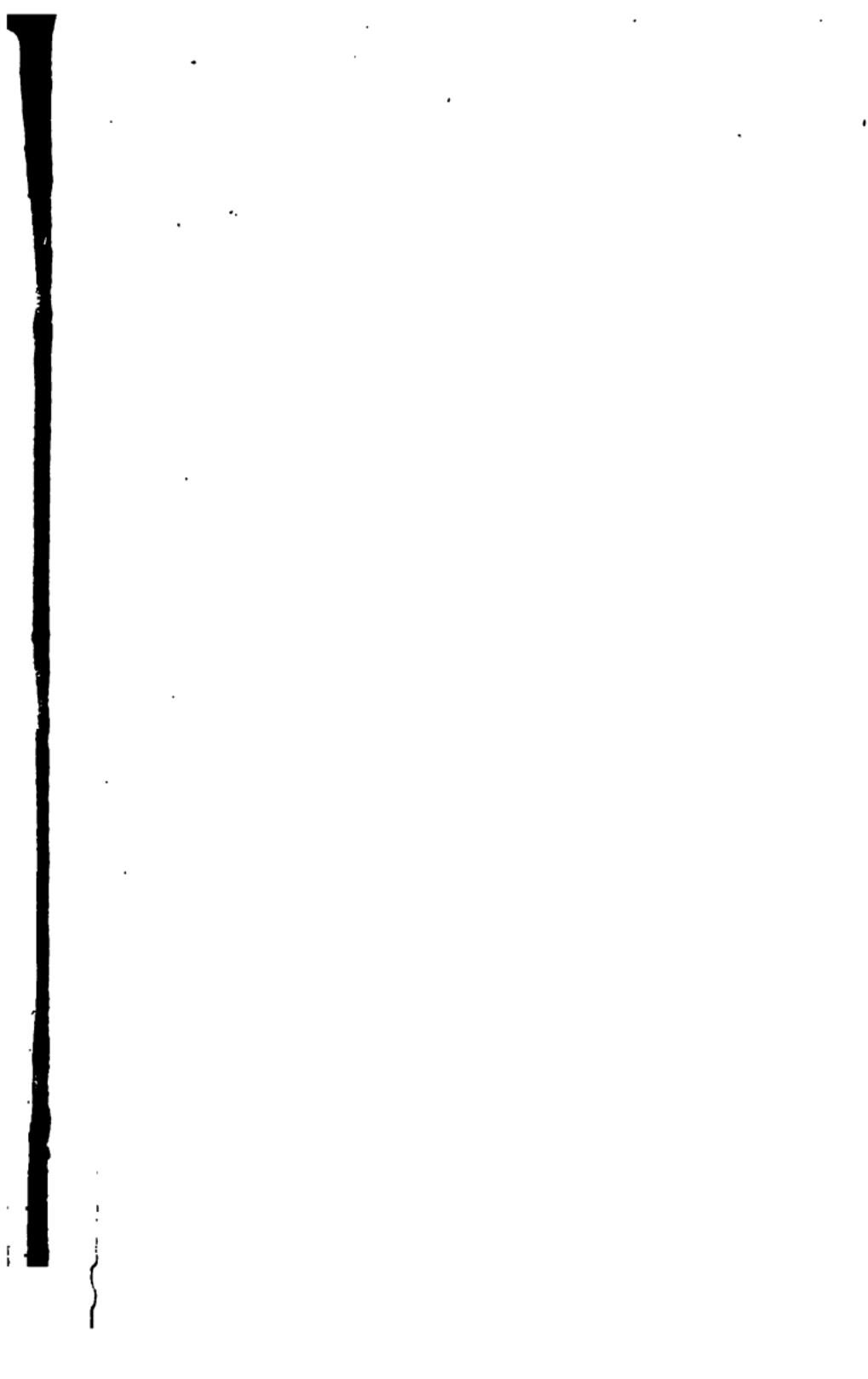
1ST

J33

SUPPL.

A 447132

MUSICI SCRIPTORES

GRAECI.

RECOGNOVIT PROOEMIIS ET INDICE INSTRUXIT

CAROLUS JANUS

LUD. FIL.

Jan, Karl von, 1836-1899, ed.

SUPPLEMENTUM,
MELODIARUM RELIQUIAE.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCXCIX.

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

Vix recensiores doctrinam et carmina a typographorum officina predierant, cum alter hymnus, quem poeta Albernius competerat ad Apollinis Pythici laudes celebrandas, detectus est ut in publicam editus. Quem uero prius edidissent hymnum Alberniensem, in cognito vero lapidum ordine faciem tam et figuram mortaverit. Sic illi actione agri-gramma, quod iusto exitu privatum natus lugeramus, finali nunc invento verum classulam accepit. His agitur fortunae dyuis et manusribus fluctum est, ut illa opera mal per-past paucos uences novanda esset et corrigenda. Atque quoniam tot accessere subiecta, officio Reinachii Grosserfolgia curia multa rectius intellegat et indicare didicimus, facere non posui quin carminum et melodianum formam multo meliorum doctorum usi efforam.

Melodianum autem, quam grec se fuit Athen. Kircher ad Finibus carmen Pythicum. I (in raccolta 1 541) non recipi, cum cum codex illi monasterii S. Salvadore prope Messina sit, unde modo Kircher se amplexu stolidi, nequum reperiret, ad sufficiens autem accessus duo notariorum ordines addidit sicut, ut tunc auerentur videantur notae, tunc pallium. — Etiam istud patet ingenio Kircheri credidem.

1. Ex Euripidis Oreste.

Stasimum I.

v. 330 ss.

Hoc cantici fragmentum ex papyris Raineri archiducis Austriaci edidit Carolus Wessely.¹ diligentissime examinavit Otto Crusius, qui puncta maculasque et quidquid in phototypi tabula oculorum vel instrumentorum acie detegi poterat, accurate perscrutatus (v. Philologum LII 1893 p. 174), inspecto papyro lectiones certissime constituit (ib. 208). signa igitur syllabae producendae punctaque percussionis illo auctore hic habes scripta. et dochmiorum primae syllabae quod ictu saepe notatae sint, miraberis fortasse, sed nititur res auctoritate papyri et affirmare videtur id quod Christ in arte metrica ed. II p. 435 et 449 de dochmiorum natura statuit.

Notae huius cantici cum extarent omnes in eo ordine, quem Aristides Quintilianus I 9 p. 22 a veteribus ait adhibitum esse ad cantus phrygios, nemini aliquando dubium videbatur quin ad phrygiam harmoniam hoc melos esset revocandum. Monro² quidem cum ostenderet principes sonos esse barypynchos illos, cum Z tum C, doriam statuit esse carminis harmoniam. et gravioribus argumentis nixus ad eandem nos sententiam perduxit Gevaert.³ is enim

1 Mitteilungen aus der Sammlung der Papyrus Erzherzog Rainer. V. Vindobonae 1892.

2 D. B. Monro, the modes of ancient greek musik. Oxford 1894. p. 93.

3 Frid. Aug. Gevaert, la mélopée antique dans le chant de l'église latine. Gand 1895. appendice p. 388.

enarratio generis minima intervalla a mollo usquam
chevata cum potissimum nobis facile persuasi. Aristoteles
igitur minus, quam de enarratione certa agere apparet,
signa intelligi habet generis characteristici, hoc enim Agathone
in tragoidiarum usum indicavit.¹ clari autem tragicorum
cum ostenduntur aut dorio modo aut eurythmo², dorica illa
harmonia hunc statim nos hinc vindicat. mollo autem
minus constat de illis signis, quae inter contortas verba
verbis inservit. et Z. quidem illa usquias in media linea
inscripta nihil nisi versum finem notari adiicit contende;
ta nonne significabit a doris harmonia alienam? tamen
dico signa inscripta sunt in psalmis 9 et 10. quorum
primo signo notari dicunt paucam ructorum et initium
discilli, altero et tertio sonus descripsi titulus scandens. et
ita transcripsi sonus istos, quoniamque mirari non debet,
quod soluta interrupunt medium sonus et medium
disciplina, quodque ad crux istam adhibentur non
exppensi ad harmoniam formandam minime apti. Williams³
quidem omnium modo longiora discilli his signis existimant
indicari, quo facilius sonum characteristicum reperiant.
nec tamquam minoritur difficultas, nec querentibus nobis,
cur inter base verba iteraque intarsia, quae in ipsa stropha
v. 227 legitamus, et orationis et metri rursum plus quam
assensu compatur, certi quidquam responderemus.

¹ Photarchi quondam cœnv. III 1, 1.

² Aristoteles apud Photarchum de musica 10. (Aristot. prob. 18, 48, supra p. 169).

³ Classical Review VIII (1884) 222.

Canticum
Ex Orestis

1 **Τ̄ Ρ C** Ρ· Φ Π
κατολοφύρομαι ι ματέρος αἴμα σᾶς

3 Z Ι· Ζ E
δ σ' ἀναβακχεύει ι δ μέγας ὅλβος οὐ

5 **Τ̄ Ρ C** Ι· Ζ
μόνιμος ἐμ βροτοῖς ι ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς

7 **C P̄ Π C P** ι Φ· C
τις ἀκάτον θοᾶς τινάξας δαίμων

9 <Φ·> **ΠΡΤ̄**, ζι· Ζ
κατέκλυσεν Σ Λ C μειῶν πόνων Σ Λ C ώας πόντον

11 <P>· C: P I
λάβροις δλεθροίσιν ἐν κύμασιν.

In pede 3 super βακ Ws et Cr Z construxerunt e sola infima linea. in τινάξας p. 8 post C Cr vidisse sibi videtur signum quoddam rhythmi \. p. 9 super κατ: Φ aut w Cr, V vel Δ Ws. ante δεινῶν super Κ vidi Cr. lineam I. idem super δ(eινῶν) detexit maculas nigras (P?). p. 11 P incertum;

Euripidin.

strophe I. v. 220 m.

1 ον-α-λα-γή-ρο-παν πα-τι-ρος ει πε ράζ,
 3 δ ε-λ-να-θαργέ-η. δ μι - γης θι-ρος ει
 5 πι-νη-γης θε φηρο-τολη' δ - νι δι λει-ρης θε
 7 ει δ - νι - του θη-ρη' ηι - νι - ιει δαι-γης
 9 ον-α-λα-γη θη-ρη νι-νει, δης θηρης
 11 λι-ρης δ - λι - θη-ρη - ηις δε νι - πε - θη.

poetas o grecos consideram C. Cr., p. 12 super de constructio
 l. Ms. 1. Dr. T. Tom, Interpretation of grecs mode, p. 12.
 In locutione explendit Diversi sonoritatem plenius evocare
 posse (vid. 1. 8-10), possumus ipsas supponere (ta. p. 8. 8. 11).

2—3. De Apollinis hymnis.

Hoc mollis et socii in effodienda Iulphorum partitio
cum ad thematum Athanasiensem accedebant, percutitos
verba maris sibi inscriptos notisque munda signatae
viderant, et alterum quidem carmen vocatores aliquorum
genus actatus. Well et Reisch in publicam effuderunt
in Bulletinio quod inscribitur de correspondente Iulpho
XVII (1898) 569 et tab. XXI. XXII°. aliquo interno
cavum lapidum ordine initium hymni scribi a verbis
(sibz nifapl) cui simile multa parparum statuerunt, cum
autem motio lapidum ordines verum initium capi ab
invocando Mnis Pontow decideret (in Missa Iheronmo
XLIX 1894, 564), illi viri docti una cum altero hymno
prioren illum impressionem conseruerunt in eiusdem libri
volundis XVIII 359, 360, tab. XXV ss. et nos eam
hac carmine nostris scriptoribus adiecteendum curavimus,
præter partim pervertens illum ordinem in alterum
erratum infuti erratum a Cuvio. Huius enim in
codice nullum effodiendo inventum, quo Chochares Atha-
nasiensis propter carmina compotis et doris bicoribus
armatur, Coeve in Gallicum bulletinio XVIII 91 ad harum
hymnorum auctorem referunt. Chochares vero non lauda-
tus sit terito ante Christum saeculo tanquam in alterius
hymni crita presso sunt de Romanorum iusticie augendo,
sicutque lapidum nasa uterque hymnum in ore et
inscriptas, apparet nebulosum carmen in priorem illam
actum revocari posse postarem igitur auctoris nos
modice credidimus est. Diversum autem formarum questionem
relatam in illis lugibus quas sacerdotum IX aetate in tenui-

Dolphiⁱ oris incisa esse Piontor statuit¹, utrumque hymnum acutissimum hic verum Dolphiorum existimat. In thessari nostro inscriptum esse sit inter annos 125—106 a. C. per multo ante carmine compedita esse videatur et capata.

Primum quidem partem prioris hymni facile videbis scriptam esse in notis, quia Alypius tribuit hanc phrygicam⁽²⁾ (supra p. 375). hymnus vero Φ., nam M. Dibner concedes, ut haec nunc sonorum facultate nobiscum dicatur:

do.	g ^{long.}	w ^{long.}
gas (b)	c' d' e' f'	g'
sol ₂	do ₂	sol ₂

quae sonorum series cum ostendit sit sicut

ef (g)	a		bc' d' e'	
--------	---	--	-----------	--

dicitur esse hanc partis harmoniam ultra indicatam, nec obstat scimus: A — do'; nam et in simplici Dorum scala existit tetrachordum consoniorum ab e' d', ita in hac $\frac{5}{4}^{\text{th}}$ notatione legi recessus aut c' do' e' f'. sed hanc illa. Incisa est pars secunda natura inde a pede 34, deinceps quidem Ο — a, qui est a dorio et a propinquis harmoniis videtur alienissimus, quid statimcum sit, postea videbimus. plus valere videtur, quod in hac parte (usque ad pedem 62) existit scimus Β — ges' sine sol'. alterum illud in esse Γ apparet esse certum, unde hispanum et in consonantia tetrachordum (B) et in dissonantia (U) melos discendi quo re cognoscitur (in malapropia p. 405) nomen hanc parti statuit nos Γ — f, tamenque sit tunc esse hyperphrygium (R. Alyp. p. 377 et 392). et facta est metathese quedam in superioribus discursu (et posteriori hanc calamus similis videtur illa metathese, quia in alterius hymni pede 36 translatar in dissonantia

1. Piontor, Fasti delphini II 1. in Fleckeisen, Jahrbücher für Philologie (1884) 682. Collis, Dialekt-kosches. N. 526.

gravitas), chaurchasque supra factas M Φ (in pede 33) nunc respondet radios arcuorū ΓΜ (21 s). tamen maxime sunt o priores tunc sedē BO ab hyperplagiis alieni, ut non phase ministrum esse illam videamus, sed cum illa tunc iam alterum esse ostendatur. genit enim chromaticum apud litteris et nomis KAM clara indicatur. quid autem ubi vult sonus O — A — si §? — nostra quidam avitissima homines ubi in tunc C usili V^{b} causatis verantur, in fiducia sonum c a gravioribus nuncquam recedunt nisi per illam sonum qui sustinet b sufficit § vel A. et Odilonem paoi, cum ad instrumentorum usum digitos exercet, excedere solent et devredere scalas g et h et magnitudine aliquid. Gervase invenerit ubi videtur, quod cum illo una comparari habeat sonum O (vulgo p. 299). nos nec triplex illas G A d, C et g quidquam ad veteres partitum consueti nec in tabularum illis vel chaurcharum legibus quidquam inter nos et illas corrumpere credimus. sagacitate ista non expedi negamus. recenti more vel non hic eo minus proficit, quod in genere veterum verantur chrotonitis (serat qui praeferret suarumque¹⁾ sonusque illa O fare semper nolis occurrit in acutiorum extens. interdui illi nocturnus littera KAM (in pedibus 46, 56), quae si sequuntur lopas quae de pyno nocturna Perlage consistunt (des mathématique System der Griechen in seiner Urgestalt. 1847. B. 64), illi aptantur ad stabiles sonum baryppercoramus M et ad mobiles sonum iustum ligabit hoc et verum chromatica genit. illa vero O a litterarum continua serie non unius alias est quam a sonorum solidis ordine. hic autem non non sonum ab Aristotele prescripta abhorret, sed — quod maius est — etiam ab eorum legibus, qui sonos et tunc nostis diversis curvorum harmoniis sensibilibus confundere non possunt signis ecclesiasticis (KAM). Iulus enim inquit certus

1) Polyzon in Allgemeine Musiktheorie (Bürol.) 1774. 554. et nunc eius non littera I, cuius sonus in genere chromatico a K non sit diversus, nolis contradicimus est.

ratioscere reddere non possumus. id constat, tetrachordi medi iuxta etharces II tria hymno omitti (cunque vide secundum & vel et^o), ut certius scire possim accedit ad trichordi enarratio genera nostra, quam describit Aristaeus apud Plotarchum de musica 11. choriam actionem quae illi modo vocaret artis novitatem — Timotheum dico vel Phileacum — ad aliam eorum etharces videtur traducisse illa tunc ipso illa O — A (si E) nota parsit sicut generis chromatiki obliuientia; levibus enim variare nomen pyxeram KAM et AMO, denique crescente vocatae cantu pectorum tria sonitaria KAMO, id quod huius hymni postea fuisse non dubitavit.

In tercia hymni parte (inde a pede 62) et si qua est quarta (quam statuerunt a. p. 100) metos video ad usum primae partis reverti, spem quidem illa abhorciat neque inter M et TS illi sensi intercedunt nisi diabolici, ne A quidem illud = synecdoche petitum iam inserviat. In acutissimorum actione sonorum regione tunc deprehensilis pyxus UAN ut in mixto aliquo genere versari tibi videaris.

Hic autem sensi acutissimi cum cum non poterint a etharco, hunc hymnum esse appareat cantoris unice, et etharco cum canticis discurset vere notissima (Galenus de locis affectis 4, 15) necessarius sitque traducatur falsa resonabili (Ar. Qu. I 12 p. 30), non debito quia etharco illi hunc esse nomen dicem. hoc omnibus iri problemi et magis aperte, quod abest acutissimum responsum. viciborum actione accentus in his hymnis ostendit alio observatur, ut quae syllaba in canticis scitis pronuntiantur, ea et in canitu actione esse efficiantur.

Verborum quae in lapide nos leguntur plurima explicant Well, possunt substitui leviora a Cruso et proposita in Philologo LIII (1694) inde a p. 29.

.... Ἀθηναῖος.

... ἄριστον θεόν, δέ ...

6

I 8
M Y M

Κέκλυθ', Ἐλικῶνα βαθύμενδρον αἱ λάχετε

10

Θ I M I M Y M

12

Διὸς ἐριβρόμονον θύγατρες εὐώλειοι.

Θ 14 16
Θ I M I M Y M Y M

Μόλετε, συνόμαιμον ἵνα Φοιοῖβον ώιμαεῖσι μέλ-

F 18 20
Φ Y F Θ Σ Κ Σ Θ Σ
ψητε χρυσεοκόμαν. Ὅς ἀνὰ δικόρυνθα Παρ-

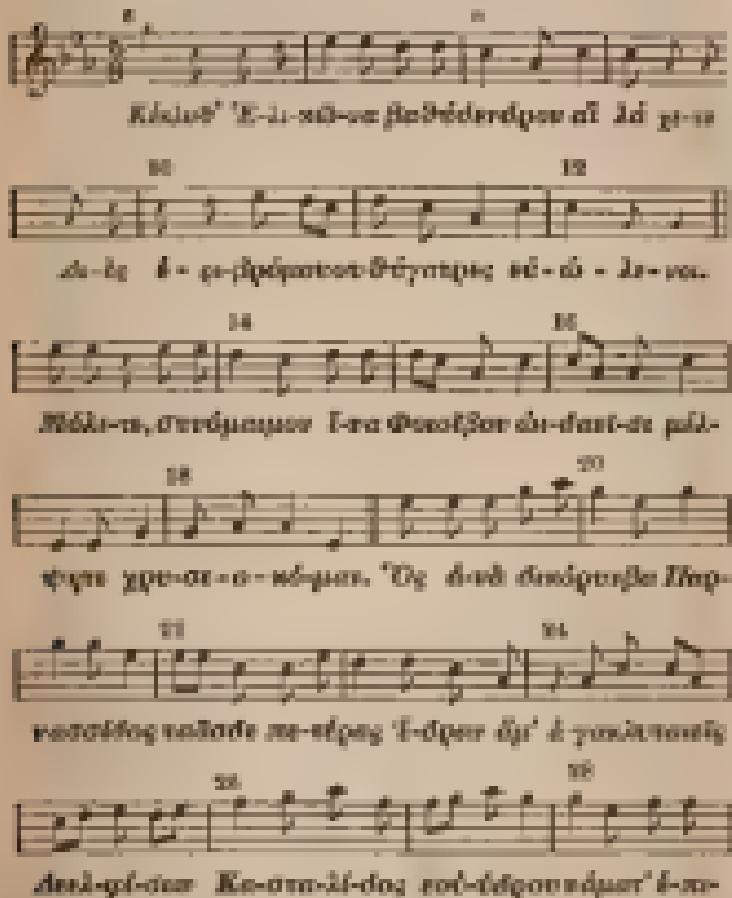
Θ 22 24
M M I M Y Y M Y

νασσίδος ταᾶσθε πετέρας ἔδραν ἄμ' ἀγακλυταιεῖς

M I Θ I Θ Γ Σ Κ Γ Σ Κ Σ Θ Γ
26 28
Δεελφίσιν Κασταλίδος εούνδρον νάματ' ἐπι-

ἄριστον Cr(usi)us p. 39. initium carminis R(einach)³ proponit hoc: Δεῦτ' ἄγ' ὑμνῶμεν ὡς τὸν μέγιστον θεόν. δούλον πνονούς ἐσμός, Ἐλικῶνα κτλ. 6 Κέκλυθ' Cr. 7 super

Athensia in Apollinem.

11

 Klio's' E-i-nö-va flößederöpse dñ Id y-i-
 12
 zu-ko k-er-ge-dä-pon-er ö-ö-ytipes öö-ö - k-er-va.
 13
 Mö-va, Cterbucumur I-ra Phaoßor du-dant-er pali-
 14
 phen ype-ox-o-nö-men. Oe d-och dandgutje Hap-
 15
 recoblog valade na-slog t-oper dyp' e-pianomus
 16
 deal-ql-der Ka-am-ki-dog sol-idgouedpar' k-m-

Le notam o video abr. videtur Cr. illa super la notam e BO. illi cantata vocale repetitam Cr. illi reverent ad notam quodam canticelli quam exprobato dicunt.

Λ ³⁰ Μ Υ ΜΙ ³² ΘΙΜ
νίσσεται, Δελφὸν ἀνὰ πρωῶνα μαντειεῖον

Φ
έφεπων πάγον.

Γ ³⁴ ΣΦΣ 36 Κ
'Ην κλυτὰ μεγαλόπολις Ἀθῆναις εὐχαιεῖσι,

Λ Μ Ο ³⁸ Κ ΛΚ Γ ⁴⁰ ΣΦΣ Θ Γ
φερόπλοιο ναίουσα Τριτωνίδος δάπεδον ἄ-

Μ ⁴² Γ Β Γ Λ Κ ⁴⁴ Γ Ο Μ Γ Κ Μ ΛΚ
θραυστον. ἀγίοις δὲ βωμοιοῖσιν Ἀφαίστος αἰε̄-

Λ ⁴⁶ Μ Λ Μ Ο ⁴⁸ Κ Λ Γ Μ Σ Θ
θει νέων μῆρα ταούρων, δμονοῦ δέ νιν Ἄραψ

Ι Θ Γ Θ Υ ⁵² Ο Μ Λ Μ Ο Υ Ο
ἀτμὸς ἐς Ὀλυμπὸν ἀνακιβναται. λιγὺ δὲ λω-

³⁴ *"Hv W(eil)" 360, παρ' Cr. In pede 44 dubito sitne recte*

30
 vlo-ov-ta, delípce d-oh spoluva peac-tucl-er
 31
 d - gd-mor mán-pur.
 32
 "He kñutb mu - ya - kó - ro - lu - g" ABDHs u - gom - er,
 33
 sp - ob - ximo val - ov - os Třetina - vidoč cídušos E.
 34
 Sperančov. d - yl - ou; dí řepravětov "A - gom - roz" muk -
 35
 dor u - ove pře - po ročeben, dýmecel dí ror "A - gom -
 36
 dýmecel dí řepravětov "A - gom - roz" muk -
 37
 dýmecel dí řepravětov "A - gom - roz" muk -

⁵⁴ Μ ΛΜ ΛΚΛΜ ⁵⁶ ΜΥΟ ΜΛΜ
τοδες βρέμων αειόλοιοις μέλεσιν ώιμαδν κρέκει.

ΓΛ ΚΓ Μ ⁶⁰ ΚΛΜΟΥΟΜΛΜΟ
χρυσέα σ' ἀσύθρονς κιθαρις ὑμνοισιν ἀναμέλπεται.

ΦΣ ⁶⁴ ήΓΣ Θ Γ ή Σ
Ο σὲ τεχνιτωῶν πρόπας ἐσμὸς Ἀθθίδα λαχὼν

⁶⁸ ΘΓ ή Σ ή ⁷⁰ Ι
τὸν κιθαρίσει κλυτὸν παῖδα μεγάλου Διὸς ὑμ-

⁷² ΙΘΓΣ ήΣ ήΓ ⁷⁴
νειεῖ. σὺ γε παρ' ἀκρονιφῇ τόνδε πάγον ἀαμβρότων

⁷⁶ ήΣ ήΓΣ ⁷⁸ Γ
ἐκ μυχῶν πᾶσι θνατοιοῖς προφαίνειεις ἔπεα.

ΜΥΜ ⁸⁰ ΙΜΙ Θ ΓΘ ⁸² ή
τρέποδα μαντειεῖον ως ειεῖλεις, ἐχθρὸς δὲν ἐφρονού-

63 τεχνιτωῶν W² 361. 67 70 sonos ipse supplevi. 70 71 Jan Διός, δει αἴσιμα παρ' Cr., Διός, ὑμνοῦσι σε παρ' W². 74 &. ἐκ μ. Cr., ἀαμβροτ' ἀψευδεῖ δε W², sonos J. 77 Η R², (an Λ?)

The musical score consists of four staves of music with corresponding lyrics in Greek. The lyrics are as follows:

τοῦδε μέριμνα πελάσσουσα πίλη· οὐδὲν αἰσθαντες
χρυσά δ' ἀστέρων κατέβασε βραχίονα δι-αρμόζεται.
὾ εἰ τιγρωδεῖ πρόπτες λεπρὸς· Αἴδης λεγεῖ
τὸν αὐ-θε-ρι-στὸν αἰλαντὸν θαλ-σα πε-γύ-λον δι-βε-λη-
ντινοῦ γινεσθῆ μερισμῷ τὸν-τὸν αὐ-γον αιματίνον
τὸν πα-γκλα-τεῖ-στον διατραντικόν προσταλεῖν· Ε-πι-α-

R² 2252. 70 fms W¹, 2dys W¹, at saltmarsh Cr. 2000 fms S.
S. 2000 fms J.

Mississippi Juke Box

ΓΥ ή Σ⁸⁴ Φ Σ ΙΟ Γ
ρειει δράκων, ὅτε τε-οιοῖσι βέλεσιν ἔτρηησας αι-

ή Σ⁸⁸ - 90 I
όλον ἐλικτὰν φυάν· ἔσθ' ὁ θηρ συγνὰ συν-

Θ Μ ΙΘΓ⁹² ή 94
ρέγμαθ' οὐεὶς ἀθώπευτ' ἀπέπνευσ' δμῶς.

Υ ή * ή Σ⁹⁶ 100 Ι Θ Γ(Φ)
πρῶν σὲ Γαλαταῖν "Αρης ν ἐπέρασ' ἄσεπτος ...

105 110
Υ ή Γ Υ ή
Ἄλλ' ἵω γεένναν ν θάλος φιλόχορον

113 117
ή Γ Σ ή Σ
... ε σαάμοιο λο ρων ἐφορ

121 125
* Σ
τεον κ.. εναι κ...

Loca incerta.

Υ (Θ)Γ Σ Φ

Fr. 2. οστ Fr. 3. . . . ιναο.. εν . .

85 ΙΟΓ sustentat R, ΙΘΓ volebam ego (d es f). 89 93 ss.

100
 quum d'q'mm, d'ce te-qui-a pi-late f'qu'c'at al-
 105
 d'los l = leu-rie qn-dr' f'lo' l = q'q' qn-ri: or-
 110
 q'hme' d = e'g' d'le'c'tor' d = m'c'v'c' b - p'k.
 115
 n'p'c' d'f'c' d'c'c'c' "A-q'c' v'el'p'c'c' d'c'c'c'...
 120
 d'li' l'li' p'v'c' r' f'li'c' qn-lb-yo-p'v'
 125
 d'ad - p'c' o l'li' ... p'c' d'g'c'...
 130
 d'li' l'li' p'v'c' r' f'li'c' qn-lb-yo-p'v'
 135
 d'ad - p'c' o l'li' ... p'c' d'g'c'...

...
...
...

L'li' f'li'c'

Pt. 2. Pt. 3. i-mo-o Pt....
 v'le m'g'l. Cc., v'le J. 101 ♦ m. 4. 1

3.

De altero hymno Atheniensi in Apollinem.

Hymni huius, quem ediderunt Weil et Reinach in libro q. i. *Bulletin de correspondance hellénique* XVIII (1894) p. 345, melos scriptum est antiquo illo notarum genere, quod instrumentorum vel cruseos fuisse Gaudentius et Aristides perperam affirmant. Primae quidem partis et nonae et decimae signa deprompta esse apparet ex illo tono lydio, quem Alypius enumerat p. 369 et cui e nostris notis non *h* vel *h̄* convenit, sed *b*. harum partium mesen et hypaten et neten facile agnosces. est enim:

hypate	mese	nete
C	<	↳
<i>a = la₂</i>	<i>d' = re₃</i>	<i>a' = la₃</i>

nec miraberis, quod inde *a <* bifariam melos discedit in tetrachordum aut coniunctum aut disiunctum. harmoniam autem

ab (c') d' e' f' g' a'

ef (g) a h c' d' e'

eadem esse doriam, in qua prior hymnus versabatur, nemo non videt. lichanos ut inde afuit, ita hinc abest. in partibus IV et VII signa C C O chromaticum genus *aperte ostendunt*; modus idem esse videtur atque in I IX X.

Reliquarum vero partium dicere, qui sit modus, diffi-

difficilior est, notis hinc utitur porta hypolydilis (Ad. p. 270), quas nos sive f' vel b' simplicissimis signis transcribimus. Harmonia illam tractuisse videtur in gravitas distinximus; neque enim certe $\Gamma = e$. harmoniam igitur hanc nonne ex statuus base:

Γ	C	E
a f (g)	a b c' d'	e
hyp.	meas	mea,

quae generis sit dorii. et hoc qui statuit, cum concordare operari posset, quem secum principum esse dicunt omnes melodie, et his partibus diversa simplicem igitur et primam dorii toni speciem hic statuunt alii, qui vocem exactitudinem et regularitatem lyrics harmoniam ($r = r'$) nihil curant. id autem de his partibus certe constat, plurimum boni valere sonum $E = e$, in quo formula usus $\langle EUE = d' c' f' c'$ est secunda et tercia hymni pars essent (cf. ped. 42. 57. 84. 98 et 104. 109. 130). Iulus enim dignitas angustior addita sonu Γ , qui ab illo distet dispassum (vide p. 86. 46 et aliis illos 98. 104. 110). C autem (6) cum in his partibus vix tensu vel iterum scriptum videamus ne ne ibi quidem clavis expressum (p. 98. 108), contra $K = h$ neque lagurus, primaria harmonic partium sonus apparet nonne

$$\Gamma \ K \ E = e \ h \ c'.$$

quoniam autem his locis a doris harmonia non longe absunt — id enim quidemque de hac se investigavit ultra concedit, et dorii genetrix apparet esse tetrachordum $h' c' e'$, — simile quedam dorise harmonia est statuenda. Rebusque quidem de quindecim metrum circulo cogitans mixolydium modum bac etiam posse opinabatur, quem tamen illius harmoniae descriptionibus pertinuisse agnoscerem soluit, sed de harmonia vero ibi quoniam species tamen hic agatur, minus. Alijque circulo, quam in "mixolydium" dispare natura inquiruntur. (pro graduibus videtur quod, sed

3. Hymnus

I.

6

U C < (C)

.... "It' ἐπὶ τηλέσκοπον ταῖνδε Παρνασιᾶν

10

<C < U ¹² < O < C O

δφρύων δικόρυφον κλειειτὺν, ψυνωων κατάρ-

14

(<)

U I V <

χετε δ' ἐμῶν, Πιερίδες, αἱ νιφοβόλους πέτρας

18

V O (U) 20 U O U C

valēθ' Ἐλικωνίδας. Μέλπετε δὲ Πύθιον

22

(O) C U C 24 O U O U

χρυσεοχαίταν ἔκατον εὐλύραν, Φοῖβον, δὸν ξ-

26

C < 28 C (<) C U

τικτε Λατώ μάκαιρα παρὰ λίμνῃ κλυτῇ, χερσὶ γλαυ-

I V < V <

O

34

C

καᾶς ἑλαῖας θιγονοῦσ' ὅξον ἐν ἀγωνίαις ἐριθαλῆ.

Verborum antecedentium reliquias habes in *Bulletin de corr. XVII* 606. Lapidis et contextus formam vide in illius libri *XVIII tab. XIIbis*. Notas incertas uncinis inclusi. Pedia

Acknowledgments

1. 6

 "Ir - s - zil re - pli - ca - tor rad - i - te Mar - re - co - ur
 10 11

 öp - gi - en de - ni - que os u - le - u - re, q - ui - re os no - ri -
 14 15

 y - n - ö - k - p - l - e, Eh - i - q - l - d - e, ei - ne - ga - b - l - o - n; u - le - r -
 18 19

 ro - d - e' E - i - u - m - i - d - e, M - i - m - e - e - d - i - K - ö - d - e - o -
 22 23

 g - u - d - e - o - g - u - d - e - e - h - e - r - o - n; ö - l - l - e - p - a - r, G - o - l - l - e, d - i - L -
 26 27

 m - o - r - A - n - t - i - r - u - b - e - u - r - a - r - e, M - a - r - y - a - l - e - p - y - l - o -
 30 31

 u - d - e - d - L - a - i - o - g - O - y - o - l - e' I - l - o - d - e - I - l - o - d - e - I -
32

8-24 miles south of L. M. B. 18. 1. 18-19. 18. 18. Gavins.
In library of metropolea pag. 455. 18-19. 1.

II.

36
(Γ)

C U < C x

Παᾶς δὲ γάθησε πόλοις οὐράνιοις ἀνέφελοις

40

(<)U (Γ) 42 U < C

ἀγλαός, νηνέμους δ' ἔσχεν αἰθηὴρ ἀελ-

44

< Γ C x K G

λωῶν ταχυπετεῖς δρόμους, λῆξε σὲ βαρύβρομον

48

x

50

< x (<)

Νηηρέως ζαμενὲς οεῖδμ' ἡσὲ μέγας Ὄκεανός,

52

U

54

U < C U C

δς πέριξ γαῖν ὑγραεῖς ἀγκάλαις αἱμπέχει.

III.

56

C x <

C U C

58

Γ C

60

< K x

Τότε λιπῶγ Κυννθίαν ναῖσον ἐπέ-βα θεὸς πρωτόκαρ-

62 C 64 V C U C U < C C

πογ κλντὰν Ἀτθίδ' ἐπὶ γααλόφω πρωῶνι Τριτωωνίδος.

36 sonos J. incipiunt a sono C (a) R.G. 41 ultima nota
/ = e per errorem scripta videtur, R pag. 383, 2 RGJ.

21. *Als die jungen Lebewesen aufwachten*
 22.
 23. *als - gie - de, wü - nige der Jäger al - lein*
 24.
 25. *sucht zu - gie - en - sich, hörbar nur, läuft die Jagd - füchse*
 26.
 27. *Brüderl - an; Freunde und Frei' - chen mit - yon! Wer - er da,*
 28.
 29. *Es wird jetzt kugeln; da - schen, auf - ri - gen.*

而且，他仅此一晚是够不了的。

IV.

⁶⁶ (C) < (C) < V Ι V < ⁶⁸ V
μελί-πνοον δὲ λιθυς αὐδὰγ χέων λωωτὸς ἀνέ-

μελπεν ἀ-δειεῖται ὅπα μειγνύμενος αιείδλοις

κατοίκητος ἀχώ Παιὰν *l-է* Παι-άν.

V₁

82 84
 Λ < Λ < Κ (λ <) Λ Λ Λ

δε γέγαθ', ὅτι νόω δεξάμενος αάμβρόταν

90 92

C U < C U

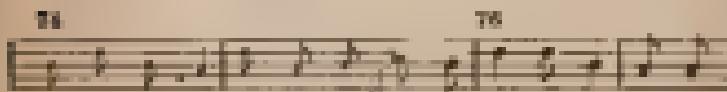
χᾶς Παιή-ονα κικλήσκομεν ἅπας λαὸς αὐ-

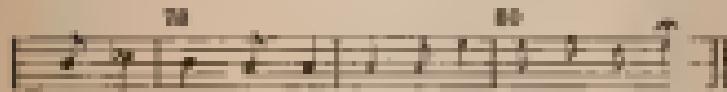
μελιτρος δι λίθον αβύσσον γένεται λασάνης άνθης.

μέλινης άνθης δι με παραπάνος αλισσόντος

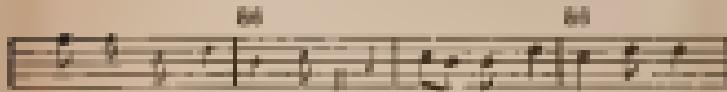
κα - θέ - φι - ει γι - λι - λι - σι. Ει πας δ' θεογόη μετρα-

κα - τα - κη - τος δι - γή θεοντος ι - ι θεοντος.

δι γήγεθος δι τινα ωδης σεξάμυνος αδυπάροτος

Αι - δι - οινον γηγενεις δι δινοντοντον δι της άρ-

γηγεθει - οι - οι νεκταρητον πειραντον δι της άρ-

(C) Γ ς 94 Σ ς Κ Λ 96 (C) ς
 τοχθόνων ἡδὲ Βάκχον μέγας θυρσοπλῆξ ἐσμὸς ἵε-

98 < Σ Ο Σ Ο (C) 100 Σ Ο Σ Γ
 ρὸς τεχνιτωῶν ἔνοι-κοος πόλει Κεκροπίᾳ.

I.

102 (C) 104 Σ < Σ Ο Σ
 Ἀλλὰ χρησμωδὸν δὲ ἔχειεις τρίποδα, .

(U) Σ 106 (U)
 βαῖν' ἐπὶ θεοστιβέα ταάνδε Παρ-

108 (ΓC) Σ Ο < Σ 110 Γ
 ναασσίαν σειράμα φιλένθεον.

II.

(C) < Ω 112 Ω (<) Ω Ο 114 Ω
 Ἀμφὶ πλόκαμον σὺ δ' οἰνωῶπα σάφνας κλάδον

116 Σ Σ Ω 118 Φ Ω Ω Σ
 πλεξάμενος αάπλέτουνος θεμελίους τ' αάμβρότα

120 Φ Ω Ω Σ 122 (CF)
χειρὶ σύ-ρων ἄναξ Ιᾶς πελώρῳ περιπιτνεῖς κόρᾳ.

97—100 R. 99 ult. notam R legerat F, praefert ipse
 p. 383 Σ, Σ aut Κ G. 102 s. G. 105 Ο susp. R, Λ admitti
 non potest. 106 s. J. 111 G. 112 R. 117 R¹,

91 92
 völklárus (n) Bélgör-péjus Úrperevalj; hajlék - s.
 93 94
 gőzsziget-tudor F-vonásosz mű-lis Ka-vgo-val-g.
 VI. 95 96
 Al - lá gőzsziget-tudor F - gőzsziget-tudor.
 97
 játék' k - si ñe - o - om - füv való - ds Nag-
 98 99 100
 recs - el - ar ñe - gőz - ds gőz - ds ñe - ar.
 VII. 101 102 103
 "Aju - gőz oldalas por völcl el-választa díszesek elől dor
 104 105
 zelgőzperver adalit - teregy ñe - pe - ll - evis' adalit - teregy
 106 107
 yengi öregnek éneki. Ñeg műs - pp mű - gőz - ds - műs' nepp.

d : f : f GR² ini pula sel. ang. H², akhirnya hasil yang sama. supaya kira-kira setiap 7 hari dalam masa diskriminasi, rata-rata cum 6 diskrimina penerbitan yang bukan wajib, atau

VIII.

124 (F) C U

Ἄλλὰ Λαστοῦς ἐρατογλέφαρε παῖ, μεῖκας

ἀνυπόστατομ παῖδα Γαᾶς τ' ἔπειφνες ίοῖς

multa fortasse
desunt

188 189 140
 Ο Σ Ο <(Ο)
 πόθον ἔσχε ματρὸς

(x?)

..... ηρα κατε-κτ ... os συνδριγμ' ἀπ' εὐ-

(C) ¹⁵⁴ (< C ¹⁵⁵ Γ) Η
νωῶν ἐφρούρειεις δὲ Γαᾶς

158 Ι Ν Λ Ν 160 Ε Ι Ν Λ 162
δ βάοβαρος ἄρης, δτε τεὸμ μαντόσυνον οὐ σεβί-

126 J. 129 s. G. in pede 131 lapis finitur.
A pede 133 incipit alter lapis (D), cuius formam vide in
Bull. XVIII, tab. XII. leguntur pedis 133 litterae . . . ν λιμήν

... et inscriptio turcica luteola, rotunda, tan., ex. 10.
et grec. Li. — f. hanc nigrorum turcorum quodammodo tur-

X.

U C U ² C U <
 'Αλλ' ὁ Φοῖβε, σῶζε θεό-κτιστον Παλλάδος

3
 όστη καὶ λαὸν κλεινὸν, σύν τε θεὰ
 ἀστυν

4 U < C < V ⁵
 τόξων δέσποτι Κρησίων κυνῶν τ' Ἀρτεμις,

6 C C < V ⁷ <
 ἡδὲ Λα-τῷ κυθίστα, καὶ ναέτας Δελφῶν τημε-

8 C < C C ⁹
 λεῖθ' ἄμα τέκνοις συμβίοις δώμασιν ἀ-

10
 C U C ¹⁰ IV
 πταίστοντς, Βάκχον θ' οἰρονήκαισιν εὔμενεῖς μόλετε

11 < C < ¹² < C
 προς-πόλοισι, τάν τε δορέ-στεπτον κάρτεϊ Ῥωμαίων

13 C C F C C < ¹⁴ C C
ἀρχὰν αὖξετ' ἀγη-ράτῳ θάλλουσαν φερε-νήκαν.

Sonos plurimos supplevit Reinach, in pedibus tamen 5. 9. 10
 praetuli lectiones Gevaerti.

I.

Hilf mir Gottes Güte zu erkennen Ballados
Gott hilf mir zu gehorchen wir ist Gott
während Glanzes Ewigkeit zu widerstehen sag
dich Amt zu wiederrufen sei es nicht dass du
Lob und Preis ewig ewig fließt dich uns der d.
während Glanzes Ewigkeit zu widerstehen sag
dich Amt zu wiederrufen sei es nicht dass du
Lob und Preis ewig ewig fließt dich uns der d.
während Glanzes Ewigkeit zu widerstehen sag
dich Amt zu wiederrufen sei es nicht dass du
Lob und Preis ewig ewig fließt dich uns der d.

Ubiqueque pro trochaeo poeta posuit spanduum (Hilf mir Gottes Güte zu erkennen ... transcripsit; qui canat, V. Maria. Vnde non scripsit ad Tunc. Rappi.)

Doria actione aliquo si est hanc harmonia nec formam ita composta, ut (sicut in veteri lyra e o e') diatessaron sit in gravibus, disponente in acutis, vide sicut ex doria species, quae graviores acutum facient disponente, acutiores diatessaron (e b e'), tibique hanc harmonie structuram.

(a) b e' d' e'' (g') a'.

et tetrachordos h. e certe suonationem est sonorum qui consistunt in partibus II III V VI VIII, secundum voces saepe in f, sicut in a' (p. 62). g actione, qui sonus maxime transcursum habet, secundum erit sonus harmonianus. igitur continuo hanc quae scripsi tetrachorda sicut cum habeant modi species, quae inquit et disponente a—e', essent in diatessaron e'—a'. et subdolorum vel sonificationum cum esset quod concordat, in lata minima dulitatem non potest quin dicat hypodorianum. lata quae hanc dissonem dicenda sit mensura, non quicca. secundaria enim est species, de qua cum nihil fore docent Aristoteles, negligit subtillius inquirere parum prodent.

Universum autem huius hymni melos cum simplicitate sunt et per secum sonorum formulis ad materiam exempla postea expressione videtur, nonnum hunc esse etharandi facilis et certus quam in priore hymno puto qui persuadet. quoniam autem talies locutione est melos, plurimae partes quam Terpsichori illas a Pollice IV 66 emulatas nulla difficultate efficit.

dexter moderato, et quoniam dactylas cycloas oderant illi qui hodie nostra docent, nos musici fratre non possimus quin quoniam nos scriptor esse dicamus pro Urolo.

4. Sicili epibaphum.

Hoc carmen in columnas inscriptum habuit W. M. Ramsey
Aldini propt' Tralles in Asia minor et cum aliis inscrip-
tionibus imprimitur exarvit in *Bulletin de correspondance
hellénique* VII (1883) 277. musicis notis signis hanc
modum ornatum esse ab hexametra dictis fugit, nec Wessely,
qui 1889 inventum videtur, statim proclamavit anno
decum 1891 Cratinus in *Philologo* L. 169 notas musicas
se suspicere dicit et paulo post Wessely in annalibus
gyrescens III Vindobonensis 1891 p. 16 singula tractavit
deinde Cratinus in *Philologo* LII (1892) cum de castis
Oraculis ageret, hanc etiam melodiaram et signa rhythmicam
secundum suam ostendit.

De motu autem bucinis carminis, de passuorum vi et
ictu vel *thymos* sedibus est quod dubitum. pedes quidem
videt nisi iacobos, et dipodarem pedes priores quia penitus
erant, alteri pedes penitus signaverunt, non priores: priores
iactus esse dicunt pollares, sed alterius collaque, ut in
singulis dipodis toti vis ascendat. sed qui fit et in pedibus
6. 10. 14 penitus notentur syllabas correspondentes? de ha-
re viri docti dissentiant. sunt enim¹ qui dicunt, circu-
litatem accedit in alienum syllabam accedit transferatur
et ~~accedit~~ penitus pro ~~accedit~~, ita hic per syzygias
quasdam longas syllabas accedit primiorem in bessum

¹ Cratinus in *Philologo* LII 167. Ph. Syntexis, *Festschrift für Max Dittenhofer* 1884, 102. Ita dilatata illata
et extensa stetit postea hinc sententiae accedit in
Bulletin de corr. XVIII 345.

quae adseruntur. hoc si illi recte contendunt, in transcribendo mollesia hancas illas quibus nos pedum finis distinguimus potestas cum suis breves syllabus (i. p. 6. d. clausiles quidem verius (ut . . . nō) optime hac ratione solentur. et quod multo commendatua ita numeri scribantur, etiamtisque natura metrique difficultas claris illa nucleos propositos, hancas illas | haec quoque in editione suis breves syllabus potestas curavi. magis vero suborta est dubitatio. quoniam illa, possit utrum pedis totus vel *long* voces in syllaba brevi, (nisi ubi binas breves uniant pro tribula longa). non trochaeum dicta pedem. istam a libri incipientib; et quoniamque ad dipodiarem naturam puncta illa revocari, is autem factus notis videtur, nec praeceps ad aliud iterum esse referenda. alia autem est locorum accensis productiones syllabarum aut corrections ex ipsis postis verbis manifesta, alia hanc metri variatio quae contra syllabarum naturam penitus significari digitur. quae cum illa sint, haec nō se exponit' serventis praefixa sit, qui dipodia recte existimatis punctiorum vim sustinunt, nec hanc iambos ab alterius iamborum natura distanti abhorre, polunque hancas impuneat post di. p. 6. d. extremarum quidem syllabarum (nō, p. 6.) novitas et mira condicio angustur. haec tamen etiam ex illa conditione in meliorisque status referri nolle posse.

Harmozica forma clara est et aperta. Tonos modi (de scriptio) est ionicus (gg), quem exhibet Alypius p. 378. et principem harmozicorum esse esse, a quo modis ordinatur, primo quique obtineat viderit, anio quam nota finalis determinatur. hanc enim J. A. R. Muare primus legit et D. B. Mazzo in supplemento quod addidit ad librum *The modes of ancient greek music* (Oxford 1894) nos docuit. nam aperte patet sonorum ordinum contineri his fidibus:

I Statuit hoc illus Reinach in *Rivue des Etudes grecques* 1917 p. 200q. p. 201. cumque studio detinuit Gennert, *Bibliothèque de l'Institut* vol. 296. 202.

e	fis g	a	h	cis' d'	e'
mi	#fa sol	la	si	#do re	mi
νπάτη		μέση			νήτη

eundemque esse atque

d	e f	g	a	h c'	d'.
---	-----	---	---	------	-----

plagalis certe est huius carminis scala, qualem in hymnis supra p. 9 et 20 deprehendimus. et tetrachorda cum medium habeant semitonium, phrygiam esse speciem tuo iure dixeris. princeps autem sonus harmoniae cum esset C, responderetque in simplicium scalarum sonis (nullo #) illi g, totaque harmonia par esse videretur scalae g—g', haud pauci ioniam esse carminis harmoniam dixerunt. at principem illum sonum vides in media scala positum, plagalem habes ordinem, ambitus autem continetur inter d—d'. atqui species diapason, quarum nomina discimus e Cleonidis (p. 197) et Gaudenti isagogis (p. 346), ipsas quoque plagales esse contendo, ut de doria specie (e—e') e magno sive immutabili systemate (A—a—a') elicita appareat. in tertia igitur hic versamur specie, quae oxy-pycnis sonis continetur et tertio loco exhibet diazeuxeos tonum; hanc illi nominant phrygiam. hoc Reinachium quoque vidisse et in Bulletino XVIII 366 docere admodum gaudeo. quod tamen ioniam volunt alii esse speciem carminis, quippe quod et in metro ioniam naturam prae se ferat, nil refert. similis enim fuit et propinqua phrygia species ioniae quae et hypophrygia dicebatur. — Hoc etiam melos qui composuit, is secundum verborum accentus intendit vocem et remittit.

4. Sicili

Εἰκὼν ἡ λίθος εἰμί· τίθησι μὲ Σείκιλος ἐνθα
μνήμης ἀθανάτου σῆμα πολυχρόνιον.

1—4

C $\bar{\imath}$ $\dot{\imath}$ K I I $\dot{\tau}$,

Ὄσον ξῆς, φαίνον,

5—8

K I $\dot{\tau}$ i K O C O $\dot{\phi}$

μηδὲν δλως σν λνποῦ.

9—12

C K I i K J K C O $\dot{\phi}$

πρὸς δλίγον εστὶ τὸ ξῆν,

13—16

C K O i $\dot{\tau}$ K C C \bar{C} C X $\dot{\tau}$

τὸ τέλος δ χρόνος ἀπ-αι-τ ε ῥ.

Σείκιλος εὐτερο

ξῆ.

In pede 4 super l et νον — Crus. pag. 163, Munro 133. | 6 punctum super l om. M. — detexit Munro (M. 145). | 8 super l punctum M. φ Reinach, M. Φ Cr. similiter in p. 12 signum vidit ^zazarum, non trium morarum 16 de 7 vide Munro apud M. 145.

epitaphium.

Bulletin de correspondance hellénique VII p. 277.
v. Crusium in Philologo LII (N. F. VI) p. 160. Monro,
The modes of ancient greek music (1894) p. 133. 145.

The musical notation consists of four staves of music in G major, indicated by a treble clef and a key signature of one sharp. The first staff begins with a dotted half note followed by a quarter note, then a dotted half note, a quarter note, and a eighth note. The lyrics are "O - σον ἔης φ α i - νον," with the "i" likely a scribal error for iota. The second staff starts with a quarter note, followed by a dotted half note, a quarter note, and a eighth note. The lyrics are "μη - δὲν ὅ - λως σὺ λυ - ποῦ." The third staff starts with a quarter note, followed by a dotted half note, a quarter note, and a eighth note. The lyrics are "πρὸς δ - λι - γον ἐσ - τὶ τὸ ξῆν," with a bracket over the last three notes. The fourth staff starts with a quarter note, followed by a dotted half note, a quarter note, and a eighth note. The lyrics are "τὸ τέ - λος δ χρό - νος ἀπ - αι - τεῖ." The final note on the fourth staff has a fermata above it.

De carminibus 5—7.

Quae sequuntur carmina ad Musam, ad Solem ad Nemesin, ea iisdem codicibus omnia continentur et ab uno poeta composita esse diu existimabantur. Cum vero in primo eorum valeat lex illa quae melodiam sequi iubet verborum accentus, in reliquis autem carminibus haec ignoretur, a diversis hominibus et condicione diversa facta esse putabimus.

Et codicum scriptorum familias, quamquam Fr. Bellermann, qui egregiam his carminibus navavit curam (Berol. 1840), p. 10—20 statuendas putavit quattuor, satis habebimus admittere duas. nam alter illius ordo ex editionibus consistebat, quas fluxisse ex familia prima ipse B. suspicabatur¹ et codicis Neapolitani fatis et historia probatur²; quartus autem ordo cum signa musica non exhibeat, restant digni quos consideremus ordo I et III.

¹ Oxoniensem editionem niti Florentina Bellermann concedit p. 16, Florentinam e Neapolitano codice ortam putat p. 17. Quod autem Burette p. 183 tradit de manuscripto Hiberniae, id revoco ad ea quae Usser exscriperat e Galilei editione. cf. Bell. 8.

² Galilei usus est codice Aristidis et Bryennii, qui erat S. Angeli cardinalis (Bell. 7). huius autem Angeli Ranucci libri hereditate venerunt 1565 ad Alexandrum Farnesinum illius fratrem, qui testamento legavit Odoardo nepoti 1589. (Nolhac, Bibliothèque de Fulvio Orsini. Paris 1887, 9. 22.) Farnesinorum autem libri 1736 Parma translati sunt Neapolim (Blume iter Ital. Berlin 1824. IV. 5. 14. Nolhac 137). nec igitur dubium est, quin Neap. III C 4 sit ille Aristidis codex e quo fluxerit editio Galilei.

se primi ordinis qui notae musicæ exhibet usque ad editionem carolinæ III, ne nos quidem sicut notae librum nō Neap. III C 4, quem supra 78 signavi, ad terram Bellermannianam celimus, qui certe signa musicæ usque ad II 18, (Bibl. des Fas. Neap. Legl. nro 68, 116, 126, 78, 80) accesserunt Hanoverianis (12) Matisseus (72) Venetus (1), de quibus egi in *Jahrbücher für Philologie* 1890, 880, et accessit Berolinensis 1890 (10^a), cum tamen Barth. ex Parisiano 2622, Matisseus ex Neap. III C 1, Berol. ex Monacensi videlicet transcriptis, apparetur critica malleorum augetur. Venetus actio VI 10 universi talis ordinis primum est et secundus, nam quidem Bellermannus vir supremissimus conclusus et descripsivus codicis huius ordinis architypum p. 26, talis hic est et verum dispositiones et lectioem generi, et hoc transcriptum esse et Monacensem 216 (6) Parisiarum alteriusque patrem, et perditionem aliquam libram, a quo Neap. et Mat. continuit, ostendit in *Jahrbücher* I. 1; ita autem cura hi amnes q. Ven. dicti transcripti, rectant, usque quatuordecim variae lectiones, coll. X III C 4 et V, cuib[us] huius specimen in tab. II.

Editi sunt hymni in his libris: Vincenzo Galilei, *dialogo della musica antica*, Florence 1681.

Ariati Solensis phaenomena, Theotis schola, Eratosthenis catastrophæ, al. (edidit Joannes Fell. Oxoni 1672, additis anachoriticis Edmundi Chilmead).

Buratti, cuius liberus laudari in p. 47, addidit ex Fas. qd. est nro 2232 ex verso alterius hymni et quatuordecim versis tertii, sed nulla signa musicæ.

Elderust etiam Patricius 1536, Bottigerius 1602, Petrus 1603, Abbatius 1630, Niccol 1706, Martini 1757, Marburg 1768, Blaeville 1767, Barany 1776, de la Barde 1780, Eichenberg 1781, Ferkel 1788, Drisberg 1806, de quibus omniens vide Bellermannianum p. 20. accessit Wenzelius, Metric 1867, Lang, *Überblick über die Harmonik*, Heidelberg 1872. *Félix Histoire de musique* III, 1872. Genauer *Histoire* I, 1873.

De hymnis ad Musum copiosissime disputatione Reichenbach in *Revue des études grécoises* IX 1898. post hanc iterum tractavit Gervais in supplemento libri q. i. *La notation antique dans l'église latine* p. 476.

Habes carmine notis ossibus invasis in Aliygi tono lydico (p. 366) praeferit nam N vel H (huc enim litterae in ecclesiis negre distinguuntur), quia quid sibi vult secundum variae de illa dictas sunt sententiae. Bellermannus quidem notis antecedentibus motum hoc signo predicti probat (p. 63); ego cum primum hymnos adorem, H interpretatione sonum nisi et suspicar. Reichenbach autem (*Revue d. gr.* IX 18) cum N legaret, secum scripsit cī, quem dicitur chrysostomus parvulus dissimilans toni hypolydii (Aliyp. p. 365). Gervais desiguit in Melopoeia p. 476 religiosis opinionibus severo castigatis crux vel lyra fagit esse notam, est enim nota dissimilans toni Iodii (p. 369) ΘΗ, et tunc scriptum esse illa coquendit, ut synus principis deritis harmonizet et cordis chordis superioris diapason interdicam in lyra palmarior. ut carminis harmoniam si quia lyra secunda constituit, in non in medio exstab, sed antequam censes incipiatur, primario, sonus pulsare solet, partibus etiam fistula crux interponitur; tunc illud vero nobis occurrit in tertio aliquaque verbis medius, notis notis quoniam multa omittere solent, ipsa prima signa nequam omittunt. et quid crux anni lyra vel cithara sonus illius non inventi sunt. Gervais coniectura querellorum solutam esse negat. Reichenbach autem notis cī cum melodia cursum misere interruppet quidemque tunc nulla offendit, ne bene quidem sententiam amplecti possum. nondum expedita est quaestio; postea quid coquatur, ignoramus. que tamen faciliter et in transcripto carmine videtur, in quo locos nra illa Utica locutus, ecclesia dei et in hac editione non sonum H impinguo, qui minus illa N melodiis cursum turbit. Et in causa omilie, si ha-plerabit, in modo quidem per H legi nullo modo potest; sed fortasse I aut P.

Harmoziam ubi quatuorrum, invertitus ille sonus onitiensis est, aliquis *T* non hypatus, *Z* nomen nemo non videt, namque ligata nomen fugitum *C* — *a*, inquit hanc ipsam vocem nunc exiit dorianum nomen esse hanc harmoziam et eam singularem Gessario credere vix possumus. nam

of g ab a d a(f) idem valit.

aliquis he d of g a h(c),

unde apparet proxima quidem esse et similarem hanc harmoziam dorianis, differet tamen uno sono. quae cum his sint, hanc scio sita mirolydia dicentes modum, ut dicit Brunsch, ex doriane harmoziae tertia aliqua statuenda sit species, quam appellaveris hyperdorianam. nam mirolydia harmoziae Aristoteles sit (apud Philariburu de mus. 16) propriam aliquam frustu et insigmate naturam, quam ipsi Greci non cognoverint. quae cum ha facient, non nunc mirabilius, si concordia illius doriane harmoziae existat species aliqua, quae et syncretica sonis una et nota dissonans varietatem dociat, nec tam sibi esset et tam nullis, quam fuit mirolydia.

In actis actis ad syllabas distributis secundus cum autoritatem Brunschi, qui quatuor lachui binos sonos mandavit syllabis peripomania.

5. *Elys*V et N. *"Ιαμβος.*

Ven. CZZ Φ Φ Φ CC

Neap. CZZ Φ Φ CC

5

1. "Αειδε μοῦσά μοι φίλη,

σκονδ. Ιαμβος. βακχεῖος

V. Φ Μ Μ

N. | Φ Μ Μ

2. μόλπης δ' ἐμῆς κατάρχουν.

10

V. Z~Z Z Z H H I I

N. Z~Z Z EZ N N I I

3. αὐ-ρη δὲ σῶν ἀπ' ἀλ-σέων

V. MZH I ΦC P MΦC

N. MZN I ΦC P MΦC

15

4. ἐ-μὰς φρένας δο ν ε ἵ τ ω.

V. *"Ἀλλως.*

V. C P M P C Φ C

N. C P M P C Φ C

5. Καλ-λι-δ-πεια σοφὰ,

20

ΦH C C C C C Η R Φ

ΦN C C C C Η A Φ

6. μουσῶν προ-καθ-α-γέτ-ι τερπνῶν,

De notis codicis V v. tabulam II, Neapolitani signa minio clarissime expressa in Bell. tab. II et III repetivit Reinach in *Revue IX. tab.* 6 *Ιαμβος βακχεῖος* in VN paulo altius positum hoc revocavit Bell. p. 54. 10 — signum videtur soni *paulo producti.* de H et N vide prolegg. 19 *Καλλιόπα* N. 22 *προεκαθ.* N, v minio deletum.

Metheus.

1. M - a - ði pəb - ad pəs qd - ɻi,

2. pəd - mpc ð' datc nət - dp - gəv'

3. ad - qn ði oðr ði' ði - ad - an

4. ð - pəy qd - wəc ðo - wəd - ɻi.

5. Kal - ði - ð - mə - n - qd - qd,

6. pər - ði' wə - mə - n - qd - ɻi wə - mə,

n. a. Insgesamt rhythmus dodekachordicum, quem indicat schallum p. 46, 19 (Ball, p. 54). ðe wəggla ... ði hrist Qu. I 14 p. 52.

V. R ΦC P M I M
 N. P ΦC P M I M
 7. μετανοεῖ περιστάσεις,

V. M I EZ ΓMP C M
 N. M I EZ ΓMP C MI
 8. Διαβόλος γένει, σήμερος θεοί,
 Διαβόλος γένει, σήμερος θεοί,

V. M Z M I ΦC C
 N. MI Z M I ΦC C
 9. εἰδηστος εἰς τούτους ποιεῖ

10. Επεγγείος αυτού διαβόλου, διαβόλος .. μετανοεῖς γένεις, διαβόλος. διαβόλος διαβόλους,

11. ΑΓΓ. V. I Ra. Or. 12 Ηγ. φιλ. V. 10 επεγγείος ΒΚ, cf. anap.
 p. 481.

6. 7 Carmina Messanilia.

Diuersi nomes hymnis 5—7 II inscriperunt, qui codice Neap. III C 4 decepti titulam in fine alias libelli subscriptam falso hoc retinuerunt. sedemque etreto factus est, ut libello, qui in codicibus antiquis hic carminebras pressedit, titulus falsus in editione inscriberetur. sequitur enim in manuscripto Bacchii senioris Isagogen doctrina illa de intervallorum musicorum numeris et rationibus, quae incipit a verbo Τῇ παντὶ σχετικῇ εἴη διαπονηστέοντος γραφῆς post, quam Beleermann imprimitur rursum cum eiusdem Atticynis (Ber. 1841 p. 161). Bacchii ut hanc doctrinam vindicaret, illa indebet esse titulo Epigrammatis σχετικής Bergfier non πληρωμή, quam non ad hanc libellum, sed ad eum qui pressedit rationes operantur. cum vero post Bacchili Isagogen et Pseudo-Bacchii doctrinam in cod. Ven. VI 10 ostendat trānsitū Vb.

1. sal - do - sp̄i p̄o - tra - dd̄ - n̄,

2. do - vob̄ yō - n̄, d̄i - d̄i - x̄ illas - d̄i,

3. d̄i p̄i vob̄ m̄d̄i a - d̄i p̄on.

quod supra inventis p. 285, alterum esse Bacchii, alterum Diogeni artem facte tibi persuadebis, et sicut Bacchii nomes ad priorem artem referuntur, ita Diogeni nomes inter alteram artem et hymnos inventum vindicabis Helleni illi est possumus alijpp, cui iuridicam vindicari si qui codicibus Urb. 77 et Val. 1864 utabar.¹

Musaeum nomine ideo hymnis inscribimus, quod Baroche qui hymnus edidit in *Histoire de l'Académie des Inscriptions et Belles Lettres*² 1729, inventit Iouannem Lydium in fragmento quodam Latine asservato dicere: *Si Musaeum obit meo nunc nunc abebo* (sc. r̄is Diogeni) finē cū

1. Inscriptum est doctrinae illius latio nomine Diogeni in cod. Urbinate 77 (quatenque portio toti expanduntur) et in manusciptis Vaticani 1864 (Anselm-Gudermann p. 128 et 130), et Bergkianum in Anthologia Phil. 1868 XCIV, et quae apposuit in Bacchii ed. Aug. 1868, 14 et in *Antike Lieder für Phil.* CCLII (1869) 626.

2. Dissertation sur la mythologie de Diogene, tomologe vol. II par J. Ménage à Paris 1868, p. 108. Eccepsa. Vetus. v. 177.

τρόχον ἀστατον ἀστιβῆ χαροπὰ μερόπων στρέψεται τύχα, qui sunt hymni in Nemesin versus 7. 8. iam nullum novimus Mesodmen, Mesomedes vero, cuius duo alia carmina exhibit Bergk in anthologia p. 524, fuit homo musicus imperantibus Hadriano et Antonino¹; huic igitur, si melius nesciamus, una cum Nemesis hymno Solis quoque carmen vindicemus.

1 Suidas: Μεσομήδης Κρής λυρικός, γεγονώς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ ἦν τοῖς μάλιστα φίλος. γράφει οὖν εἰς Ἀντίνοον ἔπαινον, δις ἦν Ἀδριανοῦ παιδικά, καὶ ἄλλα διάφορα μέλη. ὅτι Ἀντωνίνος τὸ τοῦ Σόλλου μνημεῖον ἀναξητήσας ἐπεσκεύασε, τῷ τε Μεσομήδει τῷ τοὺς κιθαρῳδικοὺς νόμους συγγράψαντι πενοτάφιον ἔχωσε. τῷ μὲν (Mes.), ὅτι καὶ κιθαρῳδεῖν ἐμάνθανεν, ἐκείνῳ δὲ, ὅτι τὴν ὀμότητα αὐτοῦ ἔξηλον. Iulius Capit. de Antonino 7: Ant. salario multis substraxit, unde etiam Mesomedi lyrico salarium imminuit. Cf. Eusebium II 2160 (p. 168 Sch.) Μεσομήδης Κρής ποιητὴς νόμων κιθαρῳδικῶν ἔγνωρίζοντο, et Hieronymum: Mesomedes Cretensis citharicorum carminum musicus poeta agnoscitur (Antonini anno VII).

6. "Τμνος

Εὐφαμείτω πᾶς αἰθήρ,
γῆ καὶ πόντος καὶ πνοαί,
v. 3. οὔρεα τέμπεα σιγάτω,

V. CCC C | C P C Φ C
N. CCC C | C P C Φ C .

7. Χιονοβλεφάρον πάτερ Ἄον,

V. ΦΜΜΜ Μ ΣΦΜ ΙΛ Μ
N. ΦΜΜΜ Μ ΣΦΜ Λ Μ

8. φοδόεσσαν δις ἄντυγα πώ-λων

^C
In versu 6 ἀκερσεκόμας V. 7 χιονοβλεφάρους πάτεράους V.
8 φοδέσσαν N.

Solis hymnis in doria harmonia versari videtur. nam
etiam debitari possit diacronica tonum C — a tono an
hypaton, illi obstat quia comparentur scalae

g	a	b	c	d	e	f		
				d	e	g	a	b

et agnoscatur consonans Gracorum harmoniam; hymno
autem ad Beatus phrygium harmoniam cum Solinachio
(de musis l. 21) vindica. nam soni ad simplicem modum
retorandi sunt ita:

g	a	b	c	d	e	f	g	
				d	e	g	a	b

plagalem ratione habet formam modum aliquo in Sicili
epigrammate.

alio Hymn.

Ἄγε φίληγε τὸν ἀριθμὸν,
πόλιν γέροντος θύλας βασιλεύει
ν. 6. Οὐραῖς ἀναπαύεις εὐχήσας.

Ἄγε φίληγε τὸν ἀριθμὸν πόλιν γέροντος θύλας βασιλεύει
ν. 6. Οὐραῖς ἀναπαύεις εὐχήσας.

Si nota A in passim hinc cylindrica parsimoniae est signum
metrum addendum. Bell. Acc. B. 17. radice videtur ha. canticum.

V. M I M' I PM I ZΛ Z
 N. M I M P M ZΛ Z
 9. πτανοῖς ὑπ' ἔχνεσσι δι-ώ-κεις,

5

V. M Z M Z I M I M Z I
 N. M Z M Z I M I M Z I
 10. χρυσέαισιν ἀγαλλόμενος κόμαις,

V. MI Z I M I P Φ CPPC
 N. MI Z I M I P Φ CPPC
 11. περὶ νῶτον ἀπείριτον οὐρανοῦ

10

V. CPM M M M M M M
 N. CPM M M M M M M I M
 12. ἀκτῖνα πολύστροφον ἀμπλέκων,

15

V. I M
 N. I M PM I ZI MPPC
 13. αἰγλας πολυδερκέα παγὰν

N. CP MM MC A ΦΜ M
 14. περὶ γαῖαν ἀπασαν ἐλίσσων.

N. M I Z Z Z Z E I E Z
 15. ποταμοὶ δὲ σέθεν πυρὸς ἀμβρότον

Lin. 1 in ὑπ' erat fortasse post M sonus I, habet Mon. (Bell. tab. I.) 3 ἔχνεσοι V, ἔχνεσοι N. 12 ἀκτῖνα codd. 15 duplex e in παγὰν signum videtur productionis, cf. v. 21 rhythmos-

9. we - volg bx' tg - wog - ee du - eh - zue,
 10. gge - elas - er d - gal - al - pa - wog uo - paue,
 11. m - pl. wa - tte d - mi - ge - eav eh - ga - zel
 12. o - erl - we wo - al - erp oer du - mi - we,
 13. al - ples wo - lu - drep al - a we - yir
 14. wo - pl. per - er d - wa - der d - he - der
 15. wo - wo - pal d - al - der wo - ples du - spid - we

eyes in Stellaria. 16 more nodes in the terminal two whorls than in *S. sinuata*. A great ethia in V. G. Wh. v. Wh. Wh. Wh. Wh. 22-23 rough teeth, cf. max. When. Th. 200.

P M I Z Z I M P C

16. τίκτουσιν ἐπήρατον ἀμέραν.

C Φ C P M M M P P C

17. Σοὶ μὲν χορὸς εῦ-δι-ος ἀστέρων

5

M I M M I P M I Z Z

18. κατ' Ὀλυμπον ἄνακτα χορεύει

Z Z M Z Z M Z I E Z

19. ἄν-ετον μέλος αἰὲν ἀείδων,

M I Z Z M I P Φ Z Z

10 20. Φοι-βη-ΐ-δι τερπόμενος λύρα.

C P M M M C P M M I L M

21. Γλαυκὰ δὲ πάροιθε Σε-λά-να

I M I M M P M I Z Z

22. χρόνον ὥριον ἀγεμονεύει

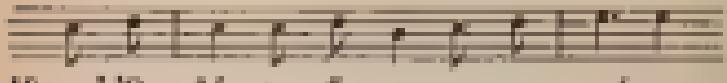
² ἐπήρατον N. 6 οὐλυμπον V.N. ἄνακτα] ἄληκτα
Bergk anth. 10 Φοιβηδι V. λύρη V. 12 κλαυκα δε V.

16. ad - voca - tur de - q - pe - nov d - pl - que.

17. Zol pli ge - phs el - di - eq de - ul - pos

18. uer' O - klop - nov d - uox - re ge - quib - re

19. dñ - e - nov pl - log el - lu d - el - nov,

20. Oqu - phs l - di nap - nô - pu - nov kô - qy.

21. Elou - el dñ nôq - en - ou. Ei - id - en

22. ypl - nov d - pu - ov d - pl - pu - en - u.

*de duabus signis in prima syllaba et v. 22. ut hinc
prima syllaba N. cor. mino. & opero. signum. nulli. Vnde
notas esse missas.*

M I Z I M I Φ C P M P C

23. λευκῶν ὑπὸ σύρμασι μόσχων.

C C C C C C P C P F P M

24. γάννυται δέ τέ σοι νόος εὐ-μενῆς

5

M I Z I M I Φ C P M P C

25. πολυοίμονα κόσμον ἐλέσ-σων.

7. ᾮμνος

I M M M M I M M I C P M

1. Νέμεσι, πτερόεσσα βίου φοπά,

10

Φ M Z Z Z Z E Z I Z M

2. κυανῶπι θεὰ θύγατερ Δίκας,

M U U U U E Z E L U

3. ἀ κοῦφα φρυάγματα θνατῶν

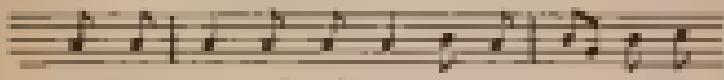
U U M I U Z E I M M

4. ἐ-πέ-χεις ἀδάμαντι χαλινῷ.

⁴ γάννυται VN. σοι Bgk, oī codd. ⁶ πολυοίμονα VN,
πολυείμονα Bell. Bgk. ⁷ ὄμνος Νεμέσεως V. in initio ponunt

23. Am - nān b - nō oīg - pū - en p - ē o - yar.

24. yd - nu - en dī id en uō - eç id - pu - wō.

25. mō - dī - id - pu - en uō - eç id - līd - en.

als Rhythmus.

1. M̄ - p̄ - en, am - gl - en - en p̄ - en p̄ - en,

2. en - en - en - en en - en en - en en - en.

3. id - id.

4. id - id.

vv. 18. In scribo quae plena Nomina sit. T. n. dicitur
dico enim correspondere id. ut non sibi nisi. T. n. dicitur id.

Μ Μ Μ Μ Μ ΜΜΜC Μ Φ

5. ἔχθουσα δ' ὑβριν δλο ἀ ν βροτῶν

Ρ C Φ P P

6. μέλανα φθόνον ἐκτὸς ἐλαύνεις.

5

ΡΦ C Φ ICΦ PMI

7. Τπὸ σὸν τροχὸν ἀστατον ἀστιβῆ

Z E U Z I I M Z M

8. χαροπὰ μερόπων στρέφεται τύχα.

10

Μ Μ Μ Μ M MP MCC Φ

9. λήθουσα δὲ πὰρ πόδα βαῖ-νεις,

R Φ P P M I P M A M

10. γαυρούμενον αὐχένα κλί-νεις.

ΡΦ P C ΦP PCP M I

11. Τπὸ πῆχυν ἀεὶ βίοτον μετρεῖς,

15

U M I Z E I M M M Φ M

12. νεύεις δ' ὑπὸ κόλπον ὅφρυν κάτω

² ἔχονου V. 4 ἐκτὸς ἐλαύνεις om. V. 7 loca notarum incerta. 16 κόλπον ὅφρυν κάτω (prop. Bell. 44) Bgk., κόλπον ἀεὶ κάτω ὅφρυν VN. ultimam M transscribens cum Bell. et

6. I - gñou en ß' ñiquir b - la ñor ñiqu - nñu

7. mi - la - va qñd - vor ñorqñ ñeñu.

8. T - ab ñor ipo - gñv ß - oñ - oñ d - oñ - ß

9. ipo - qñv ññ - ññ ipo - qñv - xñv ñxpl - qñ - xñv rd - qñ

10. ññ - qñv - ññ ipo - qñv - xñv rd - qñ - xñv rd - qñ

11. T - ab wñ - gñv d - el ßl - o - vor ipo - qñv

12. wñ - qñv ß' ññ - oñ - oñ ß - qñv - wñ - oñ

Der. oszil. all. (Westphal in *Acta Academica* 1891, pagg. 12, 440, entitulat *oszil. et tribus H. et transversalib. voc. vocis secundaria g.c.*

Φ Μ Μ Μ Ρ Κ Μ Ι Λ Ι

13. ξυγὸν μετὰ χεῖρα κρατοῦσα.

Ε Ε Ε Ε Ζ Ζ Ι Μ Ι Ρ

14. Ἰλαθι μάκαιρα δικασπόλε,

Ε Ε Ε Ζ Ζ Ι Μ Ι Ι Ζ Μ

15. Νέμεσι, πτερόνεσσα βίου δοπά.

Ι Μ Μ Μ Μ Ι Μ Κ Ρ Μ Μ

16. Νέμεσιν θεὸν αἰδομεν ἀφθίταν,

Ζ Μ Ι Ζ Ε Ι Ι Μ Ζ Μ

17. νίκην τανυσίπτερον διβρίμαν,

Μ Μ Ι Σ Ο Ι Ζ Ε Ο Μ

18. νημερτέα καὶ πάρεδρον Δίκαν,

Ρ Μ Μ Μ Μ Σ Μ Ρ Μ

19. ἢ τὰν μεγαλανορίαν βροτῶν

Ζ

20. νεμεσῶσα φέρεις κατὰ ταρτάρου.

13. ἐν - γένε πα - τὸ γένε - πατέρος τεῖλος.

14. Τ - λα - θι πα - ταν - πα τα - να - ενδ - λε

15. Νι - πα - σι, οντο - φε - εσ - σι βι - σι φο - νι.

16. Νι - πα - τιν θε - λι φ - λο - παν δη - θι - ταν,

17. ει - της τα - τη - ει - οντο - παν δη - βι - παν,

18. ει - παρ - ει - ει ειτε παρ - ει - δηπαν δι - ειν,

19. δι - ειν πα - γε - λα - νο - φι - ει φο - ειν

20. ειπεῖτε φίπεις μετε παράπον.

accipere Bellermannii C, non hoc a (la grave) mino: reddet
nunc horum dierum.

Addenda
de codicibus manuscriptis.

- P. XXVII. Addit. a libro in modo Atheneo scripsit et a Lambros exumentis (Catalogus Cambridge 1846):
In Bibliotheca Lipsiopatrica sicut est (1822) p. 27, S. XVII,
continet Pindari vel Gregori synagyma (super p. 1.5.)
- P. XXIII et XC (n. 17). Boëthius 3429 scriptus est S. XV.
- P. XL. Rector Heidelbergensis cod. Palatinus 321, S. XI. quodam
Monachorum scriptorium (p. LXXXVI n. 182) descriptus
Th. Reiske in *Reverendissima scripta* II (1855) 187 et 191.
dicitque scriptura exempla ex hoc fonte horumque ha-
cerunt Mon. 104 (inserunt 40), Regia. 109 (1724), Ebor. T
I 18 (182).
- P. L (78). In Mat. II 178 confitatur Pindari in Stobii scholia
di Philologia IV 422.
- P. LI (16). Demp. III C 8 altera pars vide alios scripta h. XVI
Bonaugue e Par. 2000 (1822).
- P. LX. Pax. 1001 (Novell. Ig. 3429) chart. S. XV continet
Ptolemaei commentator in tria capta Ptolemaei. Omnes
II 1000.
- P. LXXVII (182. 128). Pax. Codilia. 178 et 179. Ptolemaei har-
monica resonans Nicomachus Gregorus. vide Holling in
actis philologorum qui anno Octavo Agrippino conven-
tione p. 24.
- P. LIX. hinc corrigit paginam quae sequuntur titulus supra
inscriptione: Libri deinde enumerantur Boëthii.
- P. LXIII. Valerianus est descriptus et scribas formae apparetur.
Th. Reiske in *Reverendissima scripta* II. gr. 2 (1855) 212 inde a fol. 222
intercypio Thilo Mersenne inventis scholis in Ptolemaei har-
monica II 11, 12, I 10, 18, 19, et Imprimitur variorum, em-
inentium et tabularum ab omnibus non repertarum doctrinae quae
exhibent Aristides vel Boethius, et Minucius et videtur Libri
exemplarum. Pythagorici quod p. 218 videtur opponitur
maximi geometrae, rurco ad Pindari fragmentum quod exhibet
Vicensi in Notis XVI T p. 188. Notiones % et similes
cum Pythagorici in aliisque partibus dividit arguitur. Horum
exemplarum configurationem ad geometram methodum, vel causam illam
artifici et dividere possunt.

